

Nəcməddin MÜR VƏTOV

UZAQLARIN ADAMI

Səndən gələn doğmalıq var, duyuram,
Səsə məni, uzaqların adamı!
Çözlükdə bir nöqtəyə sığırım,
Sən oturam, itirirəm adımı.

Ruhlarımız söhbətləşir, bilirəm,
Uyğun gəlir düşüncələrlə düşüncəm.
Görən bir gün sən də məni unutsan,
Uzaqlarsız yaşayaram mən necə?

Ürəyim in fəryadına, dadına
İlk verərsən yubanmadan həyət sən.
Burda sözdən bir heykəl var adına,
Bəlkə də sən elə tale payımsan.

Duman kimi, fikir kimi, ey adam,
Qara qatı zülmətlərdə itisən də,
Sənə görə yaşayırım həyatda,
Hər dəndən gəlib xəyal kimi, getsən də.

SÖZÜN BİTƏN YERİNDƏ

Matim-qutum quruyur, məlul durub baxıram,
Dodağımı, dilimi dişlərimlə sıxıram,
Haqq bildiyim çox şeyi şəkk-şübhəyə çıxıram.
Sustalıram, çökürəm həlsizliğin tərinə,
Kiməm, nəyəm - bilmirəm sözün bitən yerində.

Müdrüklüyüm gəlmir, yox, bax, belədə köməyə,
Dərk, düşüncəm çatmır ki, tapıb nəyə deməyə.

Didib dırnaqlarımı başlayıram yeməyə,
Müdhış boşluq yaranır ürəyimdə - dərində,
Kiməm, nəyəm - bilmirəm sözün bitən yerində.

Çökür sanki üstümə laqeydlik dumanı,
Qarıxdırıb salıram çaş məkanı, zamanı,
Ayırmıram, seçmirəm yaxşılıq, yamanı.
Düşür yeri tərs-avand xeyrin də, şərin də,
Kiməm, nəyəm - bilmirəm sözün bitən yerində.

Solur arzum, diləyim, bədrəng olur elə bil,
Əyriş-üyrüş görünür gözlərimə səliss mil,
Dönür fil qarışqaya, qarışqalar olur fil.
Fərqi olmur dəmirin, paxır misin, zərin də,
Kiməm, nəyəm - bilmirəm sözün bitən yerində.

Nadanlar salır məni dönə-dönə bu hala,
Kökələməklə ruhumu küskün, məğmun əhvala,
Baxan sanır, yatmışam, ya dalmışam xəyala.
Gicəlirəm, qırıq alınmı soyuq tərinə,
Kiməm, nəyəm - bilmirəm sözün bitən yerində.

ÜŞÜYÜRƏM

Üşüyürəm, soyuqdan yox, içimdəki sırsıradan,
Bax, ruhuma hakim olub laqeydliyim, dalgınlığı.
Həyat eşqi, həzz-ləzzətlər bir-bir çıxır hey sıradan,
İtib gedib o əvvəlki kükrəməyim, çilgınlığı.

İşim təkcə: "onu apar, bunu gətir" - xatirələr,
Səhvlərimi salır yada rəhm etmədən xəyalları da.
Olmasaydı onlar, Allah, bacarırdım edim nələr,
Harda qərar tutardım mən, dayanmışam indi harda?

Şəhrət üçün deyil yox, yox, fəth istəyirəm o zirvəni,
Deyirdim ki, xeyrim dəyə insanlara lap daha çox.
Görən onda cəsarətim niyə belə qorxaq idi,
Çoxlarına çiçək idim, öz-özümə tuşlanan ox...

İşlər gördüm ucuz, xırda, yekələri durub baxır,
Yoxdur vaxtım, yoxdur canım girişməyə bircəsinə.
Ona görə içimdən od varlığını sarır, yaxır,
Götürmüşəm dəmir, misini əvəz qızıl külçəsinə.

Üşüyürəm soyuqdan yox, içimdəki sırsıradan,
Bax, ruhuma hakim olub laqeydliyim, dalgınlığı.
Həyat eşqi, həzz-ləzzətlər bir-bir çıxır hey sıradan,
İtib gedib o əvvəlki kükrəməyim, çilgınlığı.